

Objawienie Jezusa Chrystusa - Numer piętnaście

Siódma pieczęć i rozpieczętowanie proroczej prawdy

Jeff Pippenger

2023-11-13

A gdy otworzył pieczęć siódmą, nastąpiło w niebie milczenie na około pół godziny. I ujrzałem siedmiu aniołów, którzy stali przed Bogiem; i dano im siedem trąb. I przyszedł inny anioł, i stanął przy ołtarzu, mając złotą kadzielnicę; i dano mu wiele kadzidła, aby je ofiarował wraz z modlitwami wszystkich świętych na złotym ołtarzu, który był przed tronem. I dym kadzidła, który wznosił się wraz z modlitwami świętych, wstąpił przed Boga z ręki anioła. I anioł wziął kadzielnicę, napełnił ją ogniem z ołtarza i rzucił na ziemię; i rozległy się głosy, i gromy, i błyskawice, i trzęsienie ziemi. Objawienie 8:1–5.

Zajmujemy się wylaniem świętego ognia z niebiańskiej świątyni, w czasie, gdy Stany Zjednoczone sprowadzą nieświęty ogień z pierwszego nieba. Objawienie tego, co siedem gromów wypowiedziało w dziesiątym rozdziale Apokalipsy, miało zostać zapieczętowane aż do chwili tuż przed zamknięciem czasu próby. Czas próby jest również przedstawiany jako będący na progu zamknięcia, gdy zostaje otwarta siódma pieczęć.

I rzekł do mnie: Nie pieczętuj słów proroctwa tej księgi, bo czas jest bliski. Kto czyni nieprawość, niech dalej czyni nieprawość; a kto jest nieczysty, niech dalej będzie nieczysty; a kto jest sprawiedliwy, niech dalej postępuje sprawiedliwie; a kto jest święty, niech dalej się uświęca. Objawienie 22:10–11.

Otwarcie siódmej pieczęci następuje, gdy siedem aniołów przygotowuje się, by zabrznieć.

I siedmiu aniołów, którzy mieli siedem trąb, przygotowało się, aby zatrzęść. Objawienie 8:6.

Gdy zamyka się czas łaski, „nikt nie może wejść do świątyni”, ponieważ zakończyło się wstawiennictwo Chrystusa za grzechy ludzi. Czas łaski się zamknął, a siedmiu aniołom nakazano wylać czasy gniewu Bożego.

A świątynia napełniła się dymem od chwały Boga i od Jego mocy; i nikt nie mógł wejść do świątyni, aż dopełniło się siedem plag siedmiu aniołów. I usłyszałem donośny głos ze świątyni, mówiący do siedmiu aniołów: Idźcie i wylejcie na ziemię czasy gniewu Bożego. Objawienie 15:8, 16:1.

Nie ma żadnych przesłanek, że siedmiu aniołów dmących w siedem trąb w rozdziałach 9–11 Księgi Objawienia różni się od siedmiu aniołów, którzy wylewają siedem ostatnich plag. Przeciwnie, prorocze cechy sądów przedstawionych przez siedem trąb odpowiadają obszarem oddziaływania i skutkami siedmiu czasów gniewu Bożego w rozdziale szesnastym. Co więcej, dla jeszcze bezpośredniego powiązania, sądy trąb są wprost nazwane plagami.

A pozostali ludzie, których te plagi nie zabiły, jednak nie upamiętali się z uczynków swoich rąk, aby nie oddawać czci demonom i bożkom ze złota, srebra, miedzi, kamienia i drewna, które nie mogą ani widzieć, ani słyszeć, ani chodzić. Apokalipsa 9:20.

Otwarcie siódmej pieczęci zostało celowo osadzone w kontekście zbliżającego się zamknięcia czasu łaski. Siódma pieczęć stanowi drugi świadek tego, co siedem gromów „wypowiedziało”, czego Janowi, a także Pawłowi, zakazano spisać.

I zawołał donośnym głosem, jak gdy ryczy lew; a gdy zawołał, siedem gromów wydało swe głosy. A kiedy siedem gromów wydało swe głosy, już miałem pisać; lecz usłyszałem głos z nieba mówiący do mnie: Zapieczętuj to, co wypowiedziało siedem gromów, i nie zapisuj tego. Objawienie 10:3–4.

To, co zostało „wypowiedziane” przez siedem gromów, zostało zapieczętowane, a w rozdziale dwudziestym drugim prorocstwo, które zostało zapieczętowane w Księdze Objawienia, miało zostać odpieczętowane i, podobnie jak w przypadku siódmej pieczęci, miało to nastąpić tuż przed zakończeniem czasu próby.

Siostra White wskazuje, że zapieczętowanie tego, co „wypowiedziało” siedem gromów, oznaczało ten sam czyn Lwa z pokolenia Judy, co wtedy, gdy On nakazał Danielowi zapieczętować jego księgę aż do czasu końca. Księgi Daniela i Objawienia stanowią jedną księgę, a w Objawieniu Jezus jest przedstawiony jako Lew z pokolenia Judy, gdy odpieczętował księgę zapieczętowaną siedmioma pieczęciami, a zatem to Lew z pokolenia Judy także nakazał Danielowi zapieczętować jego księgę aż do czasu końca. Lew z pokolenia Judy jest Tym, który pieczętuje i odpieczętował Swoje Słowo, gdyż On jest Słowem.

„Po tym, jak te siedem gromów wydało swoje głosy, do Jana — tak jak do Daniela — przychodzi nakaz dotyczący książeczki: «Zapieczętuj to, co wypowiedziało siedem gromów».”
Adwentystyczny Komentarz Biblijny, tom 7, 971.

Wewnętrzne świadectwa w Księgach Daniela i Apokalipsy wskazują, że rozpieczętowanie siódmej pieczęci jest drugim świadectwem rozpieczętowania tego, co wypowiedziało siedem gromów. Zarówno rozpieczętowanie Księgi Daniela, jak i rozpieczętowanie księgi zapieczętowanej siedmioma pieczęciami wskazują, że prawdy objawiane przy rozpieczętowaniu przesłania prorockiego mają charakter stopniowy. Dlatego Księga Daniela określa to jako wzrost poznania, a Księga Apokalipsy ukazuje to jako zdejmowanie jednej pieczęci po drugiej.

Jest to światło, które staje się coraz jaśniejsze, aż do dnia doskonałego.

Ale ścieżka sprawiedliwych jest jak światłość jaśniejąca, która świeci coraz jaśniej aż do dnia doskonałego. Przysłów 4:18.

Gdy "prawda" zostaje ujawniona, jest stopniowa.

"Jeśli starożytny lud Boży musiał często przypominać sobie Jego postępowanie wobec nich — w miłosierdziu i sądzie, w radzie i napomnieniu — to równie ważne jest, abyśmy rozważali prawdy przekazane nam w Jego Słowie — prawdy, które, jeśli zostaną wzięte sobie do serca,

poprowadzą nas do pokory, poddania się i posłuszeństwa Bogu. Mamy być uświęceni przez prawdę. Słowo Boże przedstawia szczególne prawdy dla każdej epoki. To, jak Bóg postępował ze swoim ludem w przeszłości, powinno być przedmiotem naszej uważnej uwagi. Powinniśmy wyciągać lekcje, których mają nas nauczyć. Ale nie mamy poprzestawać na nich. Bóg prowadzi swój lud krok po kroku. Prawda się rozwija. Gorliwy poszukiwacz będzie nieustannie otrzymywał światło z nieba. „Czym jest prawda?” powinno zawsze być naszym pytaniem." Signs of the Times, 26 maja 1881 r.

Pod koniec lipca 2023 roku zaczęto odpieczętowywać Objawienie Jezusa Chrystusa.

Tak jak w przypadku siódmej pieczęci oraz wypowiedzi siedmiu gromów, Objawienie Jezusa Chrystusa zostaje odpieczętowane tuż przed zamknięciem czasu łaski. Jest trzecim świadkiem tego samego poselstwa, które reprezentują zdjęcie siódmej pieczęci oraz siedem gromów. Te trzy przedstawienia w Księdze Objawienia to trzej świadkowie, którzy razem składają się na poselstwo Objawienia Jezusa Chrystusa. Odpieczętowanie tych trzech świadków jest stopniowe. Jego skutki są również stopniowe.

Posłuszeństwo prawu Bożemu jest uświęceniem. Wielu ma błędne wyobrażenia dotyczące tego dzieła w duszy, ale Jezus modlił się, aby Jego uczniowie zostali uświęceni przez prawdę, i dodał: „Słowo Twoje jest prawdą” (J 17,17). Uświęcenie nie jest aktem chwilowym, lecz procesem postępującym, ponieważ posłuszeństwo jest nieustanne. Dopóki szatan narzuca nam swoje pokusy, walka o zwycięstwo nad sobą będzie musiała być toczona raz po raz; lecz przez posłuszeństwo prawda uświęci duszę. Ci, którzy są wierni prawdzie, dzięki zasługom Chrystusa przezwyciężą wszelką słabość charakteru, która sprawiała, że dawali się kształtować przez każdą zmienną okoliczność życia. Wiara i uczynki, 85.

Pod koniec lipca 2023 roku zaczęto publikować stopniowo pogłębiane zrozumienie Objawienia Jezusa Chrystusa. Proces rozumienia prawd, które zaczęto wówczas publikować, rozpoczął się wkrótce po 18 lipca 2020 roku.

Prawda wskazana w poselstwie o rozpieczętowaniu siódmej pieczęci odnosi się do kamienia milowego Wołania o północy. Wołanie o północy w historii ruchu millerowskiego było stopniowym rozwojem prawdy, a fakt ten można wykazać przez historyczny przegląd działalności Samuela Snowa. Jezus ilustruje ruch trzeciego anioła ruchem pierwszego anioła, gdyż zawsze ilustruje koniec początkiem.

Prawdy, które łączą się, tworząc poselstwo wołania o północy, to zrozumienie, kim jest Bóg i jak Jego charakter jest przedstawiony w Jego Słowie. Prawdy te obejmują bardzo szczegółowy opis procesu historycznego, który wypełnią ci, którzy ostatecznie ogłoszą poselstwo wołania o północy. To ukryta historia siedmiu gromów identyfikuje ten proces historyczny. Siódma pieczęć jest częścią tego szczegółowego procesu historycznego, lecz jej objawienie dotyczy okresu, który rozpoczyna się, gdy poselstwo wołania o północy zostaje ostatecznie sformułowane, wyznaczając tym samym moment, w którym dokonuje się odpieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy. Stopniowe zdejmowanie siódmej pieczęci zaczyna się, gdy poselstwo wołania o północy zostaje w pełni rozwinięte, co ilustruje zjazd namiotowy w Exeter latem 1844 roku. Te artykuły stanowią

Twoje osobiste zaproszenie, by przybyć na zjazd namiotowy w Exeter.

Kiedy zostaje otwarta siódma pieczęć, ogień z ołtarza zostaje rzucony na ziemię i pojawiają się „głosy, grzmoty, błyskawice i trzęsienie ziemi”. „Głos” oznacza trąbę.

Wołaj donośnie, nie powstrzymuj się, podnieś swój głos jak trąba i oznajmij mojemu ludowi ich występki, a domowi Jakuba ich grzechy. Izajasz 58:1.

Głos trąby oznacza poselstwo ostrzegające przed nadchodzącym sądem. Gdy Izajasz nakazuje ludowi Bożemu podnieść swój głos jak trąbę, mają "wołać" donośnie. Poselstwo Wołania o północy zostaje odpieczętowane tuż przed godziną, w której nastąpi trzęsienie ziemi związane z ustawą niedzielną. Poselstwo Wołania o północy, które zostaje odpieczętowane tuż przed rychło nadchodzącą ustawą niedzielną, jest poselstwem, które narasta w głośnie wołanie. Gdy Izajasz mówi: "Wołaj głośno", odnosi się do połączenia głośniego wołania trzeciego anioła, które jest drugim głosem dołączającym do poselstwa Wołania o północy. Głośnie poselstwo Wołania o północy jest ostrzeżeniem przed siódmą trąbą, która jest trzecim "biada". Lud Boży musi zrozumieć, że gdy zabrzmi to poselstwo trąby, będzie w ostatnich chwilach swojego czasu łaski. Dlatego nakaz Izajasza jest ostrzeżeniem, by przygotować się na zamknięcie czasu łaski, ostrzeżeniem, że sąd trąby trzeciego "biada" islamu wkrótce uderzy w Stany Zjednoczone za odrzucenie Bożego sabatu. W czasie ustawy niedzielnej Wołanie o północy, które jest pierwszym z dwóch "głosów" w osiemnastym rozdziale Apokalipsy, narasta w głośnie wołanie, gdy inne dzieci Boże, które wciąż są w Babilonie, są wzywane do wyjścia.

"Prawda na obecny czas, poselstwo trzeciego anioła, ma być głoszone donośnym głosem, to znaczy z coraz większą mocą, gdy zbliżamy się do wielkiej ostatecznej próby." Materiały z 1888 roku, 710.

„Rosnąca moc” „głośniego zewu” trzeciego anioła została zilustrowana na Synaju, kiedy Dziesięć Przykazań ogłosił sam Jehowa. Dźwięk trąby w tamtej historii narastał w mocy, gdy góra drżała i okrywała się dymem. Strach był tak wielki, że nawet Mojżesz bardzo drżał. Lud wtedy w trwodze podniósł swoje „głosy”, prosząc, aby Boży „głos” przestał rozbrzmiewać.

I odgłos trąby oraz głos wypowiedzianych słów; a ci, którzy go słyszeli, błagali, aby już więcej do nich nie mówiono: (bo nie mogli znieść tego, co zostało nakazane: Nawet jeśli jakieś zwierzę dotknie góry, ma być ukamienowane albo przebite oszczepem; a widok był tak straszny, że Mojżesz powiedział: „Bardzo się lękam i drżę”). Hebrajczyków 12:19-21.

"Głos", który "oni" "usłyszeli", reprezentuje "głos" ostrzegawczego poselstwa trzeciego anioła. W przerażającej udręce odpowiedzieli własnymi "głosami." Głosy podczas ustawy niedzielnej są także reprezentowane przez panny głupie, które proszą o oliwę, a głosy panien mądrych mówią im, by poszły i kupiły sobie. Na zakończenie ludzkiego czasu próby "głosy" tych, którzy rozpoznają, że są zgubieni, tak jak czynią głupie panny adwentystyczne podczas ustawy niedzielnej, wołają, aby skały i góry spadły na nich. Ustawę niedzielną typologicznie obrazuje nadanie Prawa na górze Synaj.

Na widok cudownych przejawów Bożej mocy w tamtej podniosłej chwili — tajemnicze dźwięki trąby, narastające coraz głośniejsze i groźniejsze, grzmoty odbijające się echem od każdego górskiego zbocza, błyskawice rozświetlające surowe i uroczyście szczyty, a na szczycie Synaju, pośród obłoku, burzy i gęstej ciemności, chwała Boga jak ogień trawiący — na te znaki obecności Jahwe serca Izraela omdlały ze strachu, a całe zgromadzenie „stało z daleka”. Nawet Mojżesz zawołał: „Bardzo się lękam i drżę”. Wtedy, ponad zmagającymi się żywiołami, rozległ się głos Jahwe, ogłaszający dziesięć przykazań swego prawa.

Gdy wielkie Boże zwierciadło ukazało ludowi Izraela ich prawdziwy stan, ich dusze ogarnęła trwoga. Straszliwa moc Bożych słów wydawała się większa, niż ich drżące ciała mogły znieść. Błagali Mojżesza: „Mów ty do nas, a będziemy słuchać; lecz niech Bóg do nas nie przemawia, abyśmy nie umarli”. Gdy została im przedstawiona wielka Boża zasada prawości, uświadomili sobie jak nigdy dotąd odrażający charakter grzechu oraz własną winę w obliczu czystego i świętego Boga. Signs of the Times, 3 marca 1881 r.

Gdy ogień z ołtarza zostaje rzucony na ziemię, pojawiają się "głosy i grzmoty, i błyskawice, i trzęsienie ziemi." "Grzmoty i błyskawice" są symbolami sądów Bożych. W momencie wprowadzenia ustawy niedzielnej Stany Zjednoczone w pełni napełnią swój "kielich nieprawości", a "po narodowej apostazji nastąpi narodowa ruina." "Kielich nieprawości" staje się pełny w czwartym pokoleniu, ponieważ oba rogi bestii z ziemi przechodzą przez cztery pokolenia narastającego buntu. Ustawa niedzielna wyznacza moment, w którym zostają wymierzone sądy Boże, przedstawione jako "grzmoty i błyskawice", i spadają one na czwarte pokolenie.

O Amorytach Pan powiedział: „W czwartym pokoleniu wrócą tu ponownie, gdyż nieprawość Amorytów nie dopełniła się jeszcze.” Chociaż naród ten był znany ze swego bałwochwalstwa i zepsucia, nie napełnił jeszcze kielicha swojej nieprawości i Bóg nie wydał rozkazu jego całkowitego wytępienia. Lud ten miał ujrzeć w sposób wyraźny objawioną moc Bożą, aby nie mieli żadnej wymówki. Współczujący Stwórca był gotów znieść ich nieprawość aż do czwartego pokolenia. Wtedy, jeśli nie byłoby widać żadnej poprawy, miały spaść na nich Jego sądy.

Z nieomylną dokładnością Nieskończony nadal prowadzi rachunek ze wszystkimi narodami. Dopóki Jego miłosierdzie jest okazywane wraz z wezwaniami do upamiętania, ten rachunek pozostanie otwarty; lecz gdy liczby osiągną ustaloną przez Boga miarę, rozpoczyna się działanie Jego gniewu. Rachunek zostaje zamknięty. Boska cierpliwość ustaje. Nie ma już błagania o miłosierdzie w ich imieniu. Świadectwa, tom 5, 208.

Siostra White określa sądy, które zaczynają się wraz z ustawą niedzielną, jako "niszczące sądy Boże". Uczy, że jest za późno dla nierozsądnych laodycejskich adwentystów, którzy mieli sposobność przygotować się na kryzys o północy, lecz odmówili to uczynić. Ten czas niszczących sądów dla nierozsądnych panien jest "czasem miłosierdzia" dla tych, którzy jeszcze nie słyszeli prawdy.

"Och, oby lud rozpoznał czas swego nawiedzenia! Wielu jeszcze nie słyszało prawdy doświadczającej na ten czas. Wielu jest takich, z którymi Duch Boży się zмага. Czas niszczących sądów Bożych jest czasem miłosierdzia dla tych, którzy nie mieli sposobności

poznać, czym jest prawda. Pan będzie na nich patrzył z czułością. Jego miłosierne serce jest poruszone; Jego ręka wciąż jest wyciągnięta, by zbawić, podczas gdy drzwi są zamknięte dla tych, którzy nie chcieli wejść." Świadectwa, tom 9, 97.

Gdy zostaje otwarta siódma pieczęć, pojawiają się "głosy, grzmoty, błyskawice i trzęsienie ziemi". "Godziną", w której "trzęsienie ziemi" z jedenastego rozdziału Objawienia zostało po raz pierwszy wypełnione, była rewolucja francuska, a doskonałym wypełnieniem tej "godziny" jest "wstrząs" bestii z "ziemi" przy wkrótce nadchodzącej ustawie niedzielnej. To w tej "godzinie" siódma pieczęć zostaje w pełni otwarta. Krzyż jest typem ustawy niedzielnej, a przy krzyżu nastąpiło wielkie trzęsienie ziemi.

Jezus, gdy znów zawołał donośnym głosem, oddał ducha. A oto zasłona świątyni rozdarła się na dwoje od góry do dołu; ziemia się zatrzęsała, a skały popękały. Mateusza 25:51.

Na krzyżu królestwo szatana zostało obalone, tak jak będzie przy prawie niedzielnym.

Chrystus nie oddał swego życia, dopóki nie wypełnił dzieła, które przyszedł wykonać, a ostatnim tchnieniem zawołał: "Wykonało się". Jana 19:30. Bitwa została wygrana. Jego prawa ręka i Jego święte ramię przyniosły Mu zwycięstwo. Jako Zwycięzca zatknął swój sztandar na wiecznych wyżynach. Czyż wśród aniołów nie było radości? Całe niebo triumfowało ze zwycięstwa Zbawiciela. Szatan został pokonany i wiedział, że jego królestwo zostało utracone. Pragnienie wieków, 758.

Trzęsienie ziemi związane z krzyżem jest obrazem "prawdy", która jest Alfą i Omegą. "Prawda" jest początkiem, środkiem i końcem; jest hebrajskim słowem utworzonym przez połączenie pierwszej, trzynastej i ostatniej litery alfabetu hebrajskiego. Gdy Chrystus umarł, było trzęsienie ziemi, a potem kolejne przy Jego zmartwychwstaniu. Przy krzyżu było pierwsze trzęsienie ziemi, potem grób, a następnie trzęsienie ziemi przy Jego zmartwychwstaniu. Podczas obu trzęsień ziemi groby zostały otwarte.

Gdy Jezus, wisząc na krzyżu, zawołał: „Wykonało się”, skały pękły, ziemia się zatrzęsała, a niektóre groby się otworzyły. Gdy zmartwychwstał jako zwycięzca nad śmiercią i grobem, podczas gdy ziemia chwiała się, a chwała nieba jaśniała wokół świętego miejsca, wielu sprawiedliwych zmarłych, posłusznych Jego wezwaniu, wyszło jako świadkowie, że zmartwychwstał. Ci uprzywilejowani, wskrzeszeni święci wyszli uwielbieni. Byli wybranymi i świętymi wszystkich czasów, od stworzenia aż po dni Chrystusa. Tak więc, gdy żydowscy przywódcy starali się zataić fakt zmartwychwstania Chrystusa, Bóg postanowił wyprowadzić z ich grobów zastęp, aby zaświadczyli, że Jezus zmartwychwstał, i ogłosili Jego chwałę. Wczesne pisma, 184.

Podczas pierwszego trzęsienia ziemi groby zostały otwarte, a podczas ostatniego trzęsienia ziemi został otwarty grób Chrystusa. W jedenastym rozdziale Objawienia dwaj świadkowie wychodzą ze swoich grobów w tej samej godzinie, co trzęsienie ziemi. Trzęsienie ziemi oznacza ustawę niedzielną, której typem jest krzyż. A zatem w godzinie ustawy niedzielnej nastąpią dwa zmartwychwstania. Pierwsze przedstawia narodziny stu czterdziestu czterech tysięcy, które następują, zanim niewiasta zacznie odczuwać bóle porodowe; drugie ma miejsce w czasie jej

bólów porodowych. Niewiasta z dwunastego rozdziału Objawienia najpierw rodzi syna-mężczyznę, który ma rządzić narodami różgą żelazną, bez żadnych bólów porodowych. Następnie, gdy nadejdzie ustawa niedzielna, zaczynają się jej bóle porodowe i wydaje na świat drugie dziecko. Najpierw rodzi Eliasza, a na końcu rodzi Mojżesza. Ustawa niedzielna jest godziną zmartwychwstania bliźniąt z siódmego rozdziału Objawienia.

Gdy siódma pieczęć zostaje w pełni otwarta w czasie ustawy niedzielnej, w niebie zapada cisza na pół godziny.

Lecz Bóg cierpiał wraz ze Swoim Synem. Aniołowie widzieli mękę Zbawiciela. Widzieli swego Pana osaczonego przez legiony sił szatańskich, Jego natura była przytłoczona wstrząsającą, tajemniczą trwogą. W niebie panowała cisza. Nie uderzono w żadną harfę. Gdyby śmiertelnicy mogli ujrzeć zdumienie zastępów anielskich, gdy w cichej żałobie patrzyli, jak Ojciec oddziela promienie swego światła, miłości i chwały od swego umiłowanego Syna, lepiej zrozumieliby, jak odrażający w Jego oczach jest grzech. *The Desire of Ages*, 693.

Pierwsze pół godziny z godziny trzęsienia ziemi oznacza pierwsze narodziny lub zmartwychwstanie dwóch świadków. W tym półgodzinnym czasie dwaj świadkowie zostają zapieczętowani. Muszą zostać zapieczętowani przed wprowadzeniem ustawy niedzielnej, gdyż są sztandarem, który wzywa drugie dziecko z grobu w pozostałe pół godziny. Drugie dziecko może zostać przywrócone do życia tylko widząc mężczyzn i kobiety z pieczęcią Bożą podczas udręk kryzysu ustawy niedzielnej.

Dziełem Ducha Świętego jest przekonanie świata o grzechu, o sprawiedliwości i o sądzie. Świat może być ostrzeżony jedynie, widząc tych, którzy wierzą prawdzie, uświęconych przez prawdę, postępujących według wzniosłych i świętych zasad, ukazujących w sposób wzniosły i podniosły wyraźną linię rozgraniczenia między tymi, którzy zachowują przykazania Boże, a tymi, którzy depczą je pod stopami. Uświęcenie przez Ducha wyraźnie zaznacza różnicę między tymi, którzy mają pieczęć Bożą, a tymi, którzy zachowują fałszywy dzień odpoczynku. Gdy przyjdzie próba, zostanie jasno ukazane, czym jest znamię bestii. Jest to zachowywanie niedzieli. Ci, którzy po usłyszeniu prawdy nadal uważają ten dzień za święty, noszą piętno człowieka grzechu, który zamierzał zmienić czasy i prawo. *Bible Training School*, 1 grudnia 1903.

W Księdze Objawienia sto czterdzieści cztery tysiące określono jako pierwociny; to oni są pierworodnymi niewiasty. Stanowią znak, który inne stado musi rozpoznać podczas kryzysu i konfliktu związanego z walką o ustawę niedzielną. Tym znakiem jest szabat, który sto czterdzieści cztery tysiące zachowują w czasie, gdy jest to niezgodne z prawem. Siostra White nazywa ich chorągiew "krwią splamionym sztandarem Księcia Emmanuela."

"W widzeniu dane mi było ujrzeć dwie armie w straszliwym konflikcie. Jedną armię prowadziły sztandary noszące godła świata; drugą prowadził krwią splamiony sztandar Księcia Emmanuela. Jeden po drugim sztandary lądowały w pyle, gdy oddział za oddziałem z armii Pana przechodził na stronę wroga, a plemię za plemieniem z szeregów nieprzyjaciela jednoczyło się z ludem Bożym zachowującym przykazania. Anioł lecący środkiem nieba

wręczał sztandar Emmanuela wielu osobom, podczas gdy potężny generał wołał donośnym głosem: 'Ustawcie się w szeregu. Niech ci, którzy są wierni przykazaniom Bożym i świadectwu Chrystusa, teraz zajmą swoje stanowisko. Wyjdźcie spośród nich i odłączcie się, i nie dotykajcie nieczystego, a przyjmę was i będę wam Ojcem, a wy będziecie moimi synami i córkami. Niech wszyscy, którzy chcą, przyjdą z pomocą Panu, z pomocą Panu przeciw możnym.'" "Świadectwa, tom 8, 41."

Sztandar splamiony krwią jest tym, co inna owczarnia Boża musi ujrzeć w czasie kryzysu prawa niedzielnego. Sztandar ten jest wschodzącym światłem niesionym przez sto czterdzieści cztery tysiące. Ten sztandar jest czerwony, ponieważ jest sztandarem splamionym krwią. Ten sztandar został zobrazowany w bitwie o Jerycho, gdy Rachab przyjęła i ochroniła zwiadowców, a następnie okazała swoje poddanie wojsku Jozuego, wywieszając z okna szkarłatny sznur. Rachab przedstawia Boże drugorodne dzieci w czasie kryzysu prawa niedzielnego, które widzą i przyjmują szkarłatny znak oraz poddają się wojsku Jozuego. Szkarłatny sznur, którego użyła Rachab, był znakiem dla wojska Jozuego, aby nie zniszczyło domu Rachab.

Rahab reprezentuje tych, którzy w czasie kryzysu prawa niedzielnego wciąż są w Babilonie, a wojsko Jozuego reprezentuje pierwotnych ze stu czterdziestu czterech tysięcy. Szkarłatna nić jest symbolem Bożego Sabatu. Szkarłatna nić była poleceniem danym Rahab przez zwiadowców, którego miała przestrzegać, jeśli chciała uzyskać Bożą ochronę.

Oto, gdy wejdziemy do ziemi, zwiążesz ten karmazynowy sznur w oknie, przez które nas spuściłaś; i przyprowadzisz do swego domu swego ojca, i swoją matkę, i swoich braci, i cały dom swego ojca. Jozuego 2:8.

Znak, który muszą zobaczyć ci, którzy wciąż są w Babilonie, przedstawia szkarłatna nić, która jest Sabatem, a także wskazuje na różnicę między dwojgiem bliźniąt. Pierworodny z bliźniąt to sto czterdzieści cztery tysiące, gdyż w swoich rękach niosą krwią zbroczony sztandar Księcia Emanuela.

I wzniesie sztandar dla narodów, zgromadzi wygnańców Izraela i zbierze rozproszonych Judy z czterech krańców ziemi. Zazdrość Efraima także ustąpi, a przeciwnicy Judy zostaną wytraceni; Efraim nie będzie zazdrościł Judzie, a Juda nie będzie gnębił Efraima. Leczą ramiona Filistynów ku zachodowi; razem złupią mieszkańców wschodu; położą swą rękę na Edomie i Moabie, a synowie Ammonu będą im posłuszni. Izajasz 11:12-14.

Pierworodny z bliźniąt ma szkarłatny znak, czyli szkarłatną nić, która oznacza pierworodnego. Pierworodnym z bliźniąt jest Zarah, a drugim urodzonym jest Pharez.

I stało się w czasie jej porodu, że oto były w jej łonie bliźnięta. I stało się, gdy rodziła, że jeden wyciągnął rękę; a położna wzięła i związała na jego ręce nić szkarłatną, mówiąc: Ten wyszedł pierwszy. A gdy cofnął swoją rękę, oto wyszedł jego brat; i rzekła: Jakżeś się przedarł? Niech ten wyłom będzie na tobie; dlatego nazwano go Fares. A potem wyszedł jego brat, który miał na ręce nić szkarłatną; i nazwano go Zarah. Rodzaju 38:27-30.

Zarah oznacza wschodzące światło, a Pharez oznacza "przebić się". Gdy bliźniak Pharez widzi wschodzące światło znaku szkarłatnej nici na ręce swojego brata bliźniaka Zarah, "przebija się", czyli wychodzi z Babilonu. Uznanie przez Zarah wschodzącego światła szkarłatnej nici oznacza podporządkowanie się później urodzonego bliźniaka pierworodnemu.

I przyjdą ze wschodu i z zachodu, z północy i z południa, i zasiądą w królestwie Bożym. A oto są ostatni, którzy będą pierwszymi, a są pierwsi, którzy będą ostatnimi. Łukasza 13:29, 30.

Ukryta historia siedmiu gromów wyznacza trzy kamienie milowe. Pierwszy i ostatni z tych kamieni milowych to rozczarowania. Okres między pierwszym rozczarowaniem a poselstwem Wołania o północy to czas zwłoki. Okres od Wołania o północy, które jest drugim kamieniem milowym, to czas pieczętowania. Okres ten, czyli czas pieczętowania, kończy się wraz z ostatnim rozczarowaniem.

Ukryta historia siedmiu gromów określa trzy kamienie milowe. Pierwszy i ostatni kamień milowy to otwarcie grobów w czasie trzęsienia ziemi. Okres między otwarciem pierwszego grobu a poselstwem Wołania o północy jest czasem zwłoki. Okres od Wołania o północy, które jest drugim kamieniem milowym, jest czasem pieczętowania. Okres będący czasem pieczętowania kończy się wraz z otwarciem ostatniego grobu.

Śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa również zaświadcza o tych dwóch świadkach trzech etapów ukrytej historii siedmiu gromów. Pierwsze otwarcie grobu zostało symbolicznie przedstawione chrztem Chrystusa do wodnego grobu, ostatnim grobem był krzyż. Między chrztem Chrystusa a krzyżem Chrystus głosił swoje poselstwo, które typologicznie przedstawiało Okrzyk o północy. Wypełnił to głoszenie w ciągu tysiąca dwustu sześćdziesięciu dni. Po krzyżu, w osobach Jego uczniów, poselstwo Okrzyku o północy było powtarzane przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni aż do śmierci Szczepana.

Dwaj świadkowie z jedenastego rozdziału Księgi Objawienia zostali obdarzeni mocą, by przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni głosić przesłanie Wołania o północy. Następnie zostali zabici i leżeli na ulicach przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni, aż zostali przywróceny do życia i obdarzeni mocą.

Będziemy nadal badać te prawdy w następnym artykule.

Jeśli nie ma prawdziwego nawrócenia duszy do Boga; jeśli ożywcze tchnienie Boga nie ożywia duszy do życia duchowego; jeśli wyznawcy prawdy nie są kierowani niebiańską zasadą, nie są zrodzeni z niezniszczalnego nasienia, które żyje i trwa na wieki. Jeśli nie ufają sprawiedliwości Chrystusa jako jedynej rękojmi; jeśli nie naśladowują Jego charakteru, nie pracują w Jego duchu, są nadzy, nie mają na sobie szaty Jego sprawiedliwości. Umarli często uchodzą za żywych; gdyż ci, którzy według własnych wyobrażeń pracują nad tym, co nazywają zbawieniem, nie mają Boga, który w nich sprawia i chcenie, i wykonanie według Jego upodobania.

"Tę grupę trafnie obrazuje dolina suchych kości, którą Ezechiel ujrzał w widzeniu." Review and Herald, 17 stycznia 1893 r.